

Μνημόσυνο για τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Χριστόδουλο τέλεσε ο Μητροπολίτης Κερκύρας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Στο πρώτο Νεκροταφείο Αθηνών λειτούργησε το πρωί της Τρίτης 28 Ιανουαρίου 2025 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, επί τη συμπληρώσει 17 χρόνων από την ημέρα που εκοιμήθη εν Κυρίω ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος.

Της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης **Σερρών και Νιγρίτης κ. Θεολόγος**, ενώ συλλειτουργήσε και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης **Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας, Μήλου και Μυκόνου κ. Δωρόθεος.**

Στο μνημόσυνο του μακαριστού Αρχιεπισκόπου έλαβαν μέρος και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης **Βρεσθένης κ. Θεόκλητος** και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης **Φαναρίου κ. Αγαθάγγελος**, ενώ συμπροσευχήθηκε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης **Κυθήρων κ. Σεραφείμ**.

Ο κ. Νεκτάριος, αφού ευχαρίστησε και διά ζώσης τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο **Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο** για την άδεια να συμμετάσχει στην θεία λειτουργία, ανέφερε για τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο τα εξής:

«Καί ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καί ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται» (Σοφ. Σολ. 3, 6).

Συγκεντρωθήκαμε, Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί, ἀγαπητοί μου πατέρες, φίλοι, πνευματικά παιδιά, λαέ τοῦ Θεοῦ, σήμερα γιά νά ἐκφράσουμε γιά μία ἀκόμη φορά τήν ἀγάπη καί τήν εὐγνωμοσύνη μας πρός τόν Τριαδικό Θεό, διότι ἐπέτρεψε νά ἔχουμε στή ζωή μας πνευματικό πατέρα, ποιμένα, διδάσκαλο καί οἰκεῖο τόν μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρό Χριστόδουλο.

Συμπληρώνονται σήμερα 17 ολόκληρα χρόνια από τη στιγμή που ο Κύριός μας τόν έκάλεσε «από τών λυπηροτέρων είς τά θυμηδέστερα», μετά από μία δοκιμασία τήν όποία υπέμεινε μέ καρτερία καί δοξολογία στόν Θεό. «Τύπος έγένετο» καί στήν έσχατη περίοδο τοῦ βίο του γιά όλους μας. Έδειξε αυτό που ήταν σέ όλη του τή ζωή: άνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Άνθρωπος πιστός. Άνθρωπος αλύγιστος. Άνθρωπος που κράτησε τό χαμόγελο στά χείλη, όχι διότι δέν υπέφερε, αλλά διότι είχε πάντοτε στήν καρδιά του τήν προσμονή τοῦ Θεοῦ. Όπως δέν λύγισε στή ζωή του, δέν λύγισε καί στό τέλος της. Καί κατέστησε τήν έξοδό του από αυτόν τόν κόσμο πέρασμα, Πάσχα αιώνιότητος.

Τό ζήσαμε στήν ιλαρότητα τοῦ προσώπου του κατά τό μεγάλο προσκύνημα κλήρου καί λαοῦ. Στο χέρι του που έδινε μέχρι τέλους τήν εύχή του σέ όλους καί ιδίως στά νέα παιδιά που τόν είχαν ως πατέρα καί φίλο. Αυτά γιά τά όποία ήταν ό μόνος από τούς θεσμούς τής κοινωνίας που νοιάστηκε καί διακόνησε σέ όλη του τή ζωή. Πού τά ήθελε νά έχουν έλπίδα. Νά μήν νικιοῦνται από τούς πειρασμούς των καιρῶν καί νά μή σπαταλοῦν τή ζωή τους μάταια στά ναρκωτικά.

Πού αίσθανόταν τήν ανάγκη νά ζητήσει από αὐτά ἐκείνη τη δακρυσμένη συγγνώμη, διότι ὅλοι μας τά ἀπογοητεύσαμε -καί πολύ φοβοῦμαι ὅτι ἐξακολουθοῦμε νά τά ἀπογοητεύουμε-, διότι τά ἀφήσαμε χωρίς ὄνειρα μέ τήν ἀδιαφορία μας. Μέ τόν συμβιβασμό μας στήν μετριότητα. Μέ τήν ἄρνησή μας νά ἀγωνιστοῦμε γιά τό σύνολο νικῶντας τόν ἑαυτό μας. Μέ τήν αἴσθηση πού πολλές φορές ἀναδύουμε ὅτι ἡ γλῶσσα μας εἶναι ξεπερασμένη καί τό βίωμά μας λειψό. Μέ τό νά μή βρίσκουν κοντά μας τό γάργαρο νερό τῆς παραδόσεως πού ξεδιψᾷ ἀληθινά ἐκεῖνον πού ἔχει πεῖνα καί δίψα γιά νόημα ζωῆς, γιά Ἑλλάδα, γιά Χριστό.

Ὁ Χριστόδουλος μιλοῦσε. Ζητοῦσε καί ἐργαζόταν γιά μία Ἐκκλησία ἡ ὁποία θά εἶχε ἡγετικό ρόλο στήν κοινωνία. Ὁχι παραβιάζοντας τή διακριτότητα τῶν ρόλων Πολιτείας καί Ἐκκλησίας, ἀλλά δείχνοντας ὅτι «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος» (Ματθ. 4,4). Μία Ἐκκλησία τῆς ὁποίας «ἡ ἐλπίς αὐτῆς ἀθανασίας πλήρης» θά ἔβγαζε πρὸς τά ἔξω θέσεις γιά ὅλα τά ζητήματα πού ἀπασχολοῦν τόν ἄνθρωπο. Μία Ἐκκλησία πού δέν θά συμβιβαζόταν μέ τό ἄδικο.

Μία Ἐκκλησία πού θά ὑπηρετοῦσε τήν παιδεία τοῦ Γένους καί θά ἀφύπνιζε συνειδήσεις. Πού δέν θά ἀνεχόταν μία Ἑλλάδα ζητιάνα τῆς Εὐρώπης, ἀλλά μία πατρίδα πού μέ κριτήρια τήν ἐλευθερία τοῦ ἥθους, τόν σεβασμό στήν ιερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τῆς ζωῆς δέν θά ἔλεγε ἄκριτα τό «ναί» στήν παγκοσμιοποίηση τῆς διαλύσεως τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων, τῆς ἀφομοιώσεως τῆς γλώσσας, τῆς ἀρνήσεως τῶν παραδόσεων, τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἀθέων ρευμάτων, τῆς μετατροπῆς τῶν ἀνθρώπων σέ ἄκριτους καταναλωτές. Μία Ἑλλάδα πού δέν θά ἀπεμπολοῦσε τά ἐθνικά της δίκαια, μόνο καί μόνο γιά νά φαίνεται εὐάρεστη στούς ἰσχυρούς. Μία Ἑλλάδα μέ ψυχή! Μία Ἑλλάδα ἀγάπης καί ἀναστάσεως, μία Ἑλλάδα ἀληθινά ἐλεύθερη!

Ἐλεγε προφητικά τό 1992: «Σήμερα καλούμαστε ὡς ἔθνος καί ὡς λαός νά ἐπιβεβαιώσουμε τήν ἱστορία μας. Δηλαδή νά ἀνακαλέσουμε ἀπό τήν ἐφεδρεία τίς δυνάμεις ἐκεῖνες πού μποροῦν νά μᾶς σώσουν ἀπό τόν καταποντισμό. Καί αὐτές εἶναι βασικά δύο: Ἡ Ὁρθοδοξία μας καί ἡ Παιδεία μας. Χάρις σ' αὐτές ἐζήσαμε καί μεγαλουργήσαμε ἐπὶ αἰῶνες. Δέν πρόκειται τώρα νά χαθοῦμε. Αὐτές μποροῦν νά μᾶς βοηθήσουν νά ξαναβροῦμε τόν χαμένο ἑαυτό μας, νά μᾶς ἐμπνεύσουν νέα ὁράματα ζωῆς, νά ἀνακόψουν τή μοιραία πορεία μας, νά μᾶς ἀφυπνίσουν ἀπό τή νάρκη τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καί τοῦ καταναλωτισμοῦ, νά μᾶς δείξουν στά πρόσωπά των τοὺς ἀληθινούς ταγούς τοῦ λαοῦ, πού εἶναι σέ θέση νά ἐπιτύχουν τό ἀδύνατο, δηλαδή τήν ἀνάταση» (Ὁμιλία πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικούς λειτουργοὺς τοῦ Νομοῦ Μαγνησίας).

Σήμερα πού ὁ λαός μας βλέπει τίς ἀξίες πού τόν ἔθρεψαν καί τόν κράτησαν ὀρθιο νά τίθενται ξανά στό περιθώριο καί ἡ νέα γενιά, χωρίς νά φταίει ἡ ἴδια, νά ρίπτεται στόν Καιάδα «τῆς ἀπογοήτευσης, τῆς ἀδράνειας, τοῦ μηδενισμοῦ, τοῦ ὑπερατομισμοῦ», ὅπως διέβλεπε ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος, σήμερα πού

βλέπουμε μία κοινωνία νά ἔχει ὡς μοναδικό της ὄραμα τήν ὑλική εὐδαιμονία καί νά μή διαμαρτύρεται εὐκόλα γιά τούς πολέμους, γιά τήν ἐκμετάλλευση, γιά τήν βία, γιά τά ναρκωτικά, γιά τήν ἀλλοτρίωση τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας, γιά τήν ἀπουσία νοήματος ζωῆς, γιά τήν ἀνευθυνότητα τῶν ταγῶν, γιά τήν ἄνεση μέ τήν ὁποία τά ἐθνικά μας ζητήματα θεωροῦνται δευτερευούσης σημασίας, γιά τήν ἀπουσία πίστεως, ὁ λόγος καί τό παράδειγμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου ἀποτελοῦν εὐκαιρία ἀφυπνίσεως γιά ὅλους μας.

Γιά νά γνωρίζουμε ποῦ πηγαίνουμε. Γιά νά θυμηθοῦμε ὅτι ἔχουμε χρέος νά παλεύουμε ὡς Ἐκκλησία νά δείξουμε ὅτι «ὁ ἄνθρωπος Ἕλληνας, πού θά ἀγαπᾷ τήν πατρίδα του, θά σέβεται τόν Θεό τῶν πατέρων του καί θά τιμᾷ τίς πνευματικές καί πολιτιστικές ἀξίες τοῦ τόπου», ὅπως μᾶς δίδαξε ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος, εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νά διαλεχθεῖ ὡς ἴσος πρός ἴσον μέ τόν ἄνθρωπο τῆς λογοκρατούμενης ἐπιστήμης, τῆς τεχνολογίας πού μέ τήν θεοποίησή της ὑποδουλώνει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο, μέ τόν ἄδαιο ἀπό τό «ἐμεῖς» κόσμος, μέ μιά Εὐρώπη καί ἕναν κόσμο πού νικιοῦνται ἀπό τόν θάνατο.

Συμπληρώνονται σήμερα 17 χρόνια από την προς Κύριον έκδημία του Αρχιεπισκόπου και πνευματικοῦ μας πατρός κυροῦ Χριστοδούλου. Ἐκεῖνος πέρασε ἀπό τόν κόσμον αὐτό ὡς σπίθα πού διαπερνᾷ τίς καλαμιές, ἄναψε τή φλόγα τῆς ἀγάπης γιά τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία καί ἔκανε καί κάνει τούς ἀνθρώπους νά ἀναφωνοῦνε: «Ποῦ εἶσαι, Χριστόδουλε;».

Ἐμεῖς σήμερα πού εἵμαστε ἐδῶ, ἀλλά καί ὅσοι ἐξακολουθοῦμε νά ἔχουμε στήν καρδιά μας τό πρόσωπό του, τό φρόνημά του, τήν αὐθεντικότητά του, τό ἡγετικό του παράδειγμα, κυρίως ὅμως τήν βαθιά του πίστη στόν Θεό, ἐκτός ἀπό τήν προσευχή μας γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του, ὀφείλουμε νά πράξουμε τό χρέος πού μᾶς ἀνέθεσε: «νά ἀναλάβουμε μείζονα σταυροφορία, γιά νά θωρακίσουμε τούς Ἕλληνες, νά τούς ὀπλίσουμε μέ τή δύναμη τῆς Παράδοσης, νά τούς δώσουμε αὐτοπεποίθηση καί νά τούς ἐμφυσήσουμε πίστη στά ἑλληνορθόδοξα ἰδεώδη» (Ὁμιλία πρὸς τούς ἐκπαιδευτικούς λειτουργούς τοῦ Νομοῦ Μαγνησίας 1995). Γιά νά εἶναι ἀναπαυμένος ἐκεῖνος καί νά προσεύχεται στό ἐπουράνιο θυσιαστήριο γιά μᾶς, τήν πατρίδα μας, τόν λαό μας, τήν Ἐκκλησία μας!

Χριστοδούλου, Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, αἰωνία ἡ μνήμη!"

Μετά το πέρας της θείας λειτουργίας, οι Αρχιερεῖς τέλεσαν τρισάγιο στο μνήμα του μακαριστοῦ Αρχιεπισκόπου. Συμμετείχαν στη θεία λειτουργία κληρικοί και λαϊκοί, πνευματικά παιδιά του μακαριστοῦ Αρχιεπισκόπου και ο βουλευτής της "Ελληνικῆς Λύσης" Στυλιανός Φωτόπουλος.

